

Ім'я користувача:
Ольга Сергєєнко

Дата перевірки:
14.04.2024 18:26:09 EEST

Дата звіту:
14.04.2024 18:29:35 EEST

ID перевірки:
1016191052

Тип перевірки:
Doc vs Internet

ID користувача:
100006623

Назва документа: Правосудович_А

Кількість сторінок: 17 Кількість слів: 3309 Кількість символів: 25778 Розмір файлу: 46.19 KB ID файлу: 1015954915

9.73%
Схожість

Найбільша схожість: 2.57% з Інтернет-джерелом (<https://uain.press/blogs/viktor-kosenko-osnovopolozhnyk-ukrayinsko...>)

9.73% Джерела з Інтернету

99

Сторінка 19

Пошук збігів з Бібліотекою не проводився

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0%
Вилучень

Немає вилучених джерел

Анна Правосудович

ЗМІСТ

ВСТУП.....	2
РОЗДІЛ 1. НАЦІОНАЛЬНИЙ КОЛОРИТ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ XIX-XX СТ.....	3
1.1 Особливості музичної культури XIX – XX ст. та її характеристика	4
РОЗДІЛ 2. МИКОЛА ЛИСЕНКО – ТВОРЕЦЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МУЗИКИ	8
РОЗДІЛ 3. ОСОБЛИВОСТІ ТВОРЧОСТІ КИРИЛА СТЕЦЕНКА.....	12
РОЗДІЛ 4. ГАРМОНІЯ І ДОВЕРШЕНІСТЬ У ТВОРЧОСТІ ЛЕВКА РЕВУЦЬКОГО.....	14
РОЗДІЛ 5. ВІКТОР КОСЕНКО – КОРИФЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ФОРТЕПІАННОЇ МУЗИКИ.....	15
ВИСНОВКИ.....	17
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	19

ВСТУП

Еволюція фортепіанної музики в Україні відбувалася під впливом західноєвропейської музичної культури.

Набуття вітчизняним інструментальним мистецтвом початку минулого століття програмних аспектів пов'язане із значним впливом традиції романтизму, який становив глобальну та естетичну основу художньої культури кінця XIX ст. У контексті складності драматургії творів їх музично-сміслову наповнення, програмність забезпечували відтворення виразних емоційно-психологічних музичних образів. Нові критерії композиторської творчості встановлювалися дуже різнобічно, в особливому естетичному ключі, характерному для першої половини XX ст., що передбачала органічний синтез суперечливих, а часом навіть протилежних течій, у своєрідній «гармонійній еkleктиці».

Оновлення романтичного стилю, неоромантизму, пов'язане з розвитком естетики імпресіонізму та експресіонізму, відобразило широке коло мистецьких інтересів українських композиторів.

Мета дослідження. Охарактеризувати основних представників музичної культури та фортепіанної скарбниці композиторів XIX – XX ст.: Миколи Віталійовича Лисенка, Віктора Степановича Косенка, Левка Миколайовича Ревуцького, Кирила Григоровича Стеценка.

РОЗДІЛ 1. НАЦІОНАЛЬНИЙ КОЛОРИТ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ XIX-XX СТ.

1.1 Особливості музичної культури XIX – XX ст. та її характеристика

У першій половині XIX ст. Українська музична культура розвивалася в досить складних умовах. Основними концертними майданчиками були поміщицькі маєтки. Окремі великі поміщики, наприклад М. Овсяннико-Куликовський, В. Тарновський, Г.Г Алаган, Д. Ширай та інші, мали власні симфонічні оркестри, оперні та балетні колективи. Митці були переважно кріпаками. Для проведення музичних курсів поміщики часто запрошували відомих музикантів і композиторів з-за кордону.

Певну історичну роль на місці відіграв музичний майданчик. Деякі гуртки продовжували існувати й після скасування кріпосного права. Вони влилися і збагатили музичну культуру міст [5]. Найбільші міста України, такі як Київ, Львів, Харків, Полтава, Одеса, мали музичні традиції.

Перша половина XIX ст. розвивалася не так інтенсивно, як протягом наступних 60-70 років. Але саме тут вперше зародилися і проросли демократичне мистецтво, література, наука.

З відкриттям театрів, появою оперних театрів і організацією концертної діяльності (правда, не регулярно) починається новий етап розвитку культури.

Важливу роль у цьому процесі відіграло відкриття університетів у Харкові, Києві та Львові. Музичні заняття проводилися в Харківському університеті, де постійно готувалися професійні кадри. У Львові відкрили консерваторію, і це також значно вплинуло на розвиток музичної сцени міста.

У 1883 році, М. Лисенко написав увертюру до «Наталки Полтавки», антракти до дій, супровід до пісень – словом, створив справжню оперу [14].

На початку XIX ст. з'являється симфонія соль мінор невідомого автора. Шкода, що його виступ на честь відкриття Одеського оперного театру в 1809

році був чи не єдиним. Протягом наступних 150 років він вважався втраченим. Особливо успішно розвивалася камерна музика, особливо інструментальна.

Отже, музична культура України першої половини XIX ст. характеризується згуртованістю творчих сил, переходом мистецтва на нові, демократичні основи, нарешті, цей перелом стався трохи пізніше. У другій половині XIX ст. Значних успіхів досягла українська музика. Йде процес формування глибокої реалістичної народної творчості. Дуже цікава в цьому зв'язку була сільська пісня. Вчені починають записувати музичний фольклор, композитори активно використовують його у своїх творах.

Микола Лисенко записав велику кількість українських народних пісень, їх мелодії та тексти. Займався фольклором і Петро Сокальський, який створив наукову працю «Руська народна музика...». Світ концертів і театру дуже змінився. У Києві, Харкові, Львові відкриваються оперні театри. У великих і малих українських містах організовуються симфонічні концерти, музичні товариства, відкриваються товариства «Боян», спочатку у Львові та інших містах Західної України, а потім у Києві.

Звичайно, за часів самодержавства українське мистецтво не мало необхідних можливостей для свого розвитку. Але керівні діячі всіляко підтримували демократичну культуру України. Про це свідчать творчі взаємини С. Гулака-Артемовського та М. Глінки, П. Сокальського та О. Даргомижського, М. Лисенка та М. Римського-Корсакова, П. Чайковського [4, с.8].

Український театр дав безпосередній поштовх для розвитку кількох музичних жанрів, які досягли високого професіоналізму в 70-80-х роках минулого століття. Музику до вистав почали створювати українські композитори, зокрема М. Лисенко.

В останнє десятиліття XIX ст. музична сцена в Україні набула досить широких і різноманітних форм. Рушійною силою зацікавлення стала багата композиторська творчість М. Лисенка.

Крім того, з вищих музичних шкіл, щоправда зарубіжних, на той час вийшла на терен плеяда нових творчих сил – композиторів, які вносили нові елементи в українську музичну культуру. Саме ці роки знаменують початок професійної музики в Україні, крім того, революційні настрої 1905/06 рр. також стають поштовхом для створення нових тем в українській музичній культурі та їх нетрадиційного трактування.

І у відповідь на революційну поезію І. Франка чи Л. Українки – українські композитори створюють нові твори, сповнені революційної схожості.

М. Лисенка, який написав музику до «Вічного революціонера» Франкова. У тому ж дусі створив Я. Степовий його музику до революційної лірики Л. Українки; Композитор К. Стеценко працює над мюзиклом про ватажка народу «Кармалюк», а згодом свій знаменитий «Кавказ» на слова Шевченка.

Тоді ж виникає діяльність різноманітних музичних товариств, гуртків та асоціацій. Симфонічні або камерні ансамблі організовують концерти інструментальної або сольні музики, сценічні опери. Їх очолювали різні музиканти, а також актори та письменники, які сприяли поширенню музичної культури в масах. Таку роботу запровадило Т-во «Український клуб», засноване 1908 р. у Києві під головуванням Лисенка, яке вело досить велику музично-освітню та концертну роботу. Подібні музичні об'єднання чи гуртки створювалися і в інших містах: Одеса, Житомир, Харків, Полтава [1].

Таких музичних товариств чи гуртків, зокрема, було чимало в Західній Україні, як «Боян» у Львові з нотним видавництвом при ньому, подібні товариства також у Перемишлі, Станиславові, Стрию, Коломиї.

Велике значення для національного піднесення на культурному рівні мали так звані «мистецькі об'їзди» міських ярмарків з різних міст Галичини, Буковини та Закарпаття. Непереборний вплив Лисенка виявився переважно на галицькій музичній сцені та на кількох композиторах кінця XIX ст. Безпосередньо і через втручання Франка Лисенко намагався пробитися серед

галицьких музикантів, який ще культивувався як так звана перемишльська школа, зацікавлення фольклором Західної України як свіжим і багатим джерелом.

Одним із перших, серед кого Лисенко полюбився в Галичині, був його молодший сучасник, талановитий композитор і диригент, громадський діяч Остап Нижанківський, який, працюючи вчителем музики, успішно організовував співацькі товариства та студентські хори груп та їх «арт-тур» по Галичині.

Під впливом Лисенка розпочав наукову та дослідницьку діяльність видатний збирач і дослідник української національної музики Філарет Колесса, неперевершений у своїх дослідженнях і працях про українські народні думи та їх мелодику. Автор багатьох хорових творів і збірок обрядових пісень.

І ось наприкінці XIX ст. – як стверджує відомий музикознавець Василь Вітвицький – для подальшого розвитку української музичної культури були створені міцніші, ніж раніше, підстави. Творчість музичних митців тісно пов'язана з рідним середовищем у територіальному, культурному та соціальному сенсі. Заслуга Лисенка полягала в тому, що він пробудив у теорії і на практиці свідоме змагання за створення цілісної й самобутньої національної музичної культури. За неповних півстоліття пройдено великий шлях – від провінційних кордонів і наслідування чужих другосортних зразків до різноманітних форм самобутнього мистецтва, головним чином у сфері вокальної музики, яка має широкий діапазон різноманітних відмінностей форм і жанрів [5].

РОЗДІЛ 2. Микола Лисенко – творець української національної музики

Процес аналізу творчості українських композиторів невід’ємна частина життя кожної творчої людини нашої країни. У цей час, як ніколи, актуальним є дослідження вітчизняних митців музичного мистецтва. Творчий спадок Миколи Віталійовича Лисенка є невимірним. Його можна назвати джерелом формування української культури. Він створив цілу скарбницю фортепіанних творів, на яких зросла численна когорта віртуозів минулого та сьогодення.

Стилю Лисенка-композитора притаманні романтичні риси. На вміст романтики у творах композитора свідчать: відкритість до прояву емоцій та ліричність. Твори митця не схожі один на одного, кожний особливий. Про М. Лисенка говорили і говорять багато видатних людей. Приміром, науковець Вадим Щербаківський говорив про композитора: «Той, хто його близько знав, постать Лисенка була дуже мила, лагідна і шляхетна. І викликає здивування, що під кінець життя Микола Лисенко залишився привітним та самовідданим, не зважаючи на його складні життєві умови» [15].

Микола Лисенко міг би бути зіркою європейської класичної музики, але він свідомо пов’язав своє життя і творчість із Україною. Його не даремно вважають основоположником української класичної музики: композитор писав опери, сонати, рапсодії, був також етнографом і педагогом. Він майстерно грав на фортепіано і відкрив першу в Україні музично-драматичну школу. Серед його численного доробку величезна кількість фортепіанних творів.

З самого дитинства Лисенка тягнуло до музики. У 9 років Микола написав свій перший твір «Полька». Найбільш натхненними роками для написання фортепіанних творів для Лисенка стали 70-ті та 90-ті. Під час навчання у консерваторії Микола написав свої перші фортепіанні опуси. Ці опуси пов’язані з фольклором. У 70-ті роки Лисенко створює більше, ніж півтора десятки творів для фортепіано. Концертні полонези, рапсодії

українських тем, крупні форми, сонату, а також, п'єси «Мрії», «Пісні без слів», баркаролу та мазурку.

Найвідомішим, найбільш виконуваним твором Лисенка для фортепіано є «Друга рапсодія» ор. 18. В основі цього твору є Думка і Шумка – народні теми.

Перша частина рапсодії – «Думка» відображає образ народного кобзаря-музиканта. Його оповідь відбувається в напруженому тоні. Завдяки інтонаційно-ладовим, фактурно-гармонічними та метроритмічним особливостям музика є народною.

У другій частині- «Шумці» одна мелодія змінює іншу. Твір технічно складний, але віртуозність на перекриває глибокий ліричний зміст [13].

Жанр (рапсодія) був сформований в романтичній музиці за кордоном. Саме у творчості угорського видатного композитора Ференца Ліста ми можемо спостерігати дуже яскраві зразки. Лисенко його не копіював. Він розвивав та творчо переносив традиції Ф. Ліста на український народний лад. У творчості Миколи Віталійовича можна відчувати частинки впливу не лише Ф. Ліста, а й Ф. Шопена, проте Лисенко все ж писав з акцентом на народно-національне українське підгрунтя.

У 90-ті роки Лисенко написав понад два десятки п'єс. Серед них дві п'єси ор. 40 – «Хвилина розпачу» і «Хвилина зачарування» [6]. Це українські народні пісні, які були опрацьовані, Миколою Віталійовичем Лисенком. У формі старовинних танців написані: токати – «Пішла мати на село», гавот – «Ой, чия ти, дівчино, чия ти», прелюдія – «Хлопче-молодче», сарабанда – «Сонце низенько, вечір близенько», скерцо – «Та казала мені Солоха». Це була унікальна спроба композитора використання фольклору у такому форматі. Микола Лисенко дуже вміло поєднував у своїх творах жанрові особливості європейських танців та народні теми [13].

З самого дитинства у серці майбутнього композитора зростала невимірна любов до рідної мови, традицій, пісень. Це відбувалося завдяки народної стихії та побуту. Микола Віталійович у 1904 році відкрив першу національну музично-драматичну школу в Україні, що також принесло невимірний вклад у розвиток культури в нашій країні [2].

Незважаючи на політику царського уряду, спрямовану на знищення мовної самосвідомості України, яка поширювалася й на сферу музики (зокрема, Емський указ 1876 р. забороняв також друкувати в Україні нотні тексти), Микола Лисенко зайняв непохитну однозначну позицію щодо статусу українського слова в музичній творчості [4].

«Елегія», ор. 41, № 3 – твір Миколи Лисенка, який часто виконується учнями дитячих музичних шкіл. Настрій цього твору є сумним, лірико-журливий. До кульмінації приводять широкі, мелодичні хвилі. З однієї мелодичної фрази зростають хвилі нагнітання та спадів. Формою твору є два куплети, які об'єднані зв'язкою та закінчені невеличкою кодою.

Твори українського композитора Миколи Віталійовича Лисенка значно поповнили фортепіанний репертуар. Також, його творчість дала імпульс для розвитку камерно-інструментальної творчості в Україні. Його твори полюбилися для музикування вдома [5].

РОЗДІЛ 3. Особливості творчості Кирила Стеценка

Значне місце у творчому житті Кирила Стеценка посідала його педагогічна діяльність. За життя його прізвище згадувалося серед прізвищ відомих педагогів музики. У 39 років митець зайнявся активною педагогічною практикою. Педагогічні ідеї Кирила Стеценка створювалися під безпосереднім впливом дійсності. Як педагог Кирило Стеценко зробив вагомий внесок у вітчизняну методику навчання музиці та співу, досліджував проблеми всієї системи музичної освіти – від дошкільної до вищої.

У процесі тісного спілкування з вчителями сільських шкіл він зрозумів особливості та потреби шкільної музичної освіти – що зумовило посилення уваги до проблем, пов'язаних з музичною освітою дітей [8].

Стеценка більше турбує музично-естетичне виховання дітей у початковій школі. Він вважав, що необхідно готувати науковців-дослідників народної творчості, керівників культури для широких мас - насамперед через школу, плекати культуру і мистецтво. На думку Стеценка, консерваторії повинні готувати вчителів музики і співів, які б несли культуру в маси, головним чином через школи.

Кирило Стеценко ставив за мету виховання підростаючого покоління на засадах *«мистецького почуття, природного прагнення до прекрасного як вічної істини»*.

Особливу увагу він звертав на загальнодоступність і обов'язковість естетичного виховання, на науковість знань, на відповідність дидактичного змісту віковим і психологічним особливостям дітей. Своєю творчістю і діяльністю Стеценко був продовжувачем національних настанов України. Віддавав перевагу хоровим, вокально-інструментальним, оперним жанрам, музиці до театральних вистав та обробці народних пісень. Все своє життя присвятив музичній освіті. Талановита творча особистість із тонким мистецьким світоглядом, Кирило Стеценко посів особливе місце в історії

української музики як композитор, який узагальнив здобутки своїх попередників і відкрив нові шляхи розвитку українського музичного мистецтва післяжовтневого періоду [5].

Особливою красою музичного виконання в поєднанні з прийомами і властивими композиторам нового покоління XX століття, стало використання народнопісенних мотивів, не зафіксованих через цитати, а оригінально вплетених у канву його творів. У перших обробках народних пісень, опублікованих у репертуарному збірнику для сім'ї та школи «Луна», разом із високохудожніми обробками М. Лисенка, Олександра Кошиця та Миколи Леонтовича вже чітко виявилися риси індивідуального стилю Кирила Григоровича піднесеного патріотичного характеру, заснованого на тональності революційних пісень, хор «Заповіт» на слова Т. Шевченка, «Сон» на вірші П. Грабовського, він прагнув відтворити в кантатах і хорових поемах важливі події з життя народу, кантата «Єднаймося» на поему І. Франка, поема «Рано-вранці новобранці» на поему Т. Шевченка.

Стеценко – автор шкільного гімну. Композитор отримав суспільне визнання як автор церковної музики. Найбільшим його досягненням вважають «Літургія Св. Іоана Золотоуста», «Всенощна» та «Панахида», присвячені пам'яті М. Лисенка.

Кирило Стеценко пройшов шлях від учителя гімназії та керівника хору духовної семінарії до священика. Але якою б не була його робота, він завжди дарував людям відчуття краси і добра – що дає справжнє мистецтво [14].

РОЗДІЛ 4. Гармонія і довершеність у творчості Левка Ревуцького

Левко Миколайович Ревуцький народився 1889 року в селі Ржавому в родині попечителя сільської школи. Юний Левко мав ідеальний слух, його прозвали «Настроювачем». Майбутній композитор закінчив музично-тематичне училище імені Миколи Лисенка.

Під час навчання в Київському університеті, Левко Ревуцький писав свої перші твори для фортепіано. У 1913 році Левко вступив до Київської консерваторії по класу композиції Р. Глієра і одночасно закінчив консерваторію та Київський університет. Викладав в Музично-драматичному інституті імені М. Лисенка, згодом став завідувачем кафедри композиції і теорії музики Київської консерваторії, з 1935 р. – професор [10].

Музикант викладав у великих українських композиторів, таких як П. Майборода, В. Кирейко, А. Коломієць. У важкі роки він іноді з власної кишені платив студентам стипендію, про яку вони й не підозрювали. Левко Ревуцький є автором творів великих музичних форм: фортепіанних сонат, двох симфоній, фортепіанного концерту, а також як прелюдії фортепіано, твори для скрипки та віолончелі. Композитор дуже оригінальний щодо свіжості музичної мови та технічних прийомів.

Левко Ревуцький багато зробив для популяризації творчості Миколи Лисенка. Був редактором 20-томного зібрання творів М. Лисенка, здійснив основну переробку опери «Тарас Бульба». Творчість композитора увійшла до золотого фонду української класики [14].

Нині ім'я музиканта носять музичні колективи та заклади, особливо Муніципальний академічний чоловічий церковний хор імені Л. Ревуцького. Його іменем названо вулиці в Києві та Львові. А Міністерство культури України щороку наприкінці лютого нагороджує Левка Ревуцького за композиторську творчість і концертно-виконавське мистецтво.

РОЗДІЛ 5. Віктор Косенко – корифей української фортепіанної музики

Віктор Степанович Косенко увійшов в історію української музики переважно як майстер ліричних творів. Його вокальні, камерні та симфонічні твори наповнені романтичними тонами слов'янської музики та народної пісні. Віктор Косенко поглиблено вивчав народну пісню. А в період професійної зрілості працював над гармонізацією сільських мелодій і великою серією обробок. Автор намагався якомога точніше і яскравіше передати образний зміст народної пісні та її соціальний підтекст.

Дитинство та юність пройшли у Варшаві. Уже в п'ять років хлопчик самостійно і вільно підбирав мелодії на фортепіано. Досконалий музичний слух, чудова пам'ять допомагали не лише записувати знайому музику, а й імпровізувати. Музичні вечори були невід'ємною частиною життя родини Косенків. Тут Віктор познайомився з Шопеном, Мендельсоном, Чайковським. Але, крім класичної музики, вони часто співали українські пісні. [10]

Фольклор хлопчика припав до серця хлопця, і цю любов він проніс через все життя. Наприкінці травня 1914 року Віктор закінчив студентський хор і готувався до вступу до Варшавської гімназії. Але почалася Перша світова війна, і родина Косенків повернулася на Батьківщину.

Музику довелося продовжувати в Петроградській консерваторії. Тут юнак сформувався не тільки як музикант, а й як творча особистість. Він часто бував у Мар'їнці, особливо його цікавила революційна музика. Свої перші твори він написав під впливом тих буремних часів [12].

Після закінчення гімназії у 1918 році та повернення до родини у місто Житомир, займався педагогікою – навчав дітей гри на фортепіано, викладав музичні дисципліни в Житомирському музичному училищі, у 1938 році ім. В. С. Косенка. Окрім викладацької діяльності, бере участь у концертах, грає зі скрипальми, які відвідують Житомир з гастролями.

Його чудова гра приносить радість слухачам, а перший сольний концерт завершується високою нотою. Після цього Віктор зібрав навколо себе ансамбль і вокальний квартет, створив камерне тріо, яке здобуло популярність за межами міста. Він також пише музичні твори, створює понад 20 романсів, сонат, етюдів, пише музику до вистав.

Цей період сформував творчу манеру митця. Роботи, створені з 1919 по 1924 роки, демонструють усі романтичні почуття, нав'язні коханням до дружини їй присвячував мазурки, ноктюрни, хвилинки, колискові, романси.

Свою любов і повагу до матері митець романтизував і присвятив їй кілька творів. У 1922 році піаніст дав свій перший сольний концерт, потім виступив на сцені в Москві, а його твори почали друкувати для фортепіано. Незабаром Віктору Косенку надійшла пропозиція поїхати на гастролі зі співачкою Оксаною Колодуб. У такому творчому дуеті вони побували в Харкові, Києві, Дніпропетровську (нині Дніпро), Луганську та інших містах України [9].

На запрошення Київського музично-драматичного інституту імені Миколи Лисенка, композитор починає викладати.

У київський період митець починає творити в нових жанрах. Його «Героїчна увертюра», створена композитором для симфонічного оркестру, увійшла до золотого репертуару української музики. У цей час Віктор опрацьовує кілька українських пісень, які згодом увійдуть до збірки. Одна з них – «Заслужський хліб добрий» – увійшла до упорядкованої композитором збірки українських пісень для голосу та фортепіано. Він був покладений в основу створення дитячої вистави «Українська народна пісня».

Сумна мелодія, що відповідає трагічному змісту гіркого хліба кріпака, ніби демонструє контраст минулого з реальним. Створений у 1936 р. альбом «24 дитячі п'єси для фортепіано» став визначною подією не лише в с. творчість композитора, а й у всій тогочасній фортепіанній літературі для дітей. Збірка досі залишається однією з найпопулярніших серед молодих музикантів.

З 2001 року Національна спілка композиторів України та Міністерство культури і туризму заснували Премію імені В. С. Косенка, яка щорічно присуджується композиторам за видатні досягнення в галузі музичної творчості для дітей та юнацтва [14].

ВИСНОВКИ

Розглядаючи українську фортепіанну музику в загальнокультурному контексті, слід звернути особливу увагу на її національно-стильові особливості. За визначенням С. Тишка, «національний стиль у музиці – це корекція індивідуальних та історичних стилів в умовах певної національної культури, у процесах адаптації та генерації стильових особливостей, яка ґрунтується на системі відбору і синтез стійких особливостей народної музики та професійної музики народу, а також засвоєних елементів позанаціональних музичних культур і фіксує явища перенесення національної ментальності та національної культури в специфічну систему музично-виконавських прийомів».

Композитори різних епох завжди були спрямовані на поєднання особливостей національної мови з новітніми тенденціями розвитку фортепіанної музики. Отже, М. Лисенко засвоїв і реформував романтичну модель мініатюрного фортепіанного жанру, і це було пов'язано не лише з внутрішнім прагненням, а й із бажанням вивести українську музику на професійний рівень. Фортепіано, як найліричніший музичний інструмент із великими можливостями, було для Л. Ревуцького єдиним засобом спілкування та передачі щирих, особистих і тонких почуттів.

Своєю творчістю і діяльністю Стеценко був продовжувачем національних настанов України. Віддавав перевагу хоровим, вокально-інструментальним, оперним жанрам, музиці до театральних вистав та обробці народних пісень. Все своє життя присвятив музичній освіті.

Віктор Степанович Косенко увійшов в історію української музики переважно як майстер ліричних творів. Його вокальні, камерні та симфонічні твори наповнені романтичними тонами слов'янської музики та народної пісні.

Сучасні вітчизняні композитори прагнуть розвивати стилі попередніх епох на національному ґрунті, використовуючи бароко, класику, романтику та індивідуальні яскраві елементи в їх незвичній, оригінальній постмодерній взаємодії. Спостерігається органічне змішання національно-етнічних фольклорних джерел з культурними надбаннями Сходу і Заходу в минулому і сьогодні. Відроджується інтерес митців до давніх цінностей народу – головним чином до релігійних ідеалів як найвищого символу духовності.

Схожість

Джерела з Інтернету

99

1	https://uain.press/blogs/viktor-kosenko-osnovopolozhnyk-ukrayinskoyi-forteplannoyi-j-kamernoyi-muzyky-1116050	8 джерел	2.57%
2	http://referatwork.ru/refs/source/ref-115568.html	34 джерела	1.87%
3	https://uk.wikipedia.org/wiki?curid=20926	30 джерел	1.66%
4	https://docplayer.net/amp/73000170-Ukrayinska-forteplanna-muzika-yak-fenomen-kulturi-hh-stolittya.html	4 джерела	1.54%
5	https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2021/10/INNOVATIONS-AND-PROSPECTS-OF-WORLD-SCIENCE-6-8.10.21.pdf		0.73%
6	http://k-ua.net/%d0%bc%d1%83%d0%b7%d0%b8%d1%87%d0%bd%d0%b5-%d0%bc%d0%b8%d1%81%d1%82%d0%b	3 джерела	0.63%
7	https://history.vn.ua/book/practice/56.html		0.63%
8	https://shag.com.ua/urok-23-istoriya-viniknennya-ukrayinsekoyi-muziki-urok-24-pisn.html?page=3	10 джерел	0.6%
9	https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B5%D0%B2%D1%83%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%9	5 джерел	0.57%
10	http://uchika.in.ua/metodichni-vkazivki-do-vikonannya-referativ-ese-zapitannya-do.html?page=13		0.39%
11	http://dspace.nuph.edu.ua/bitstream/123456789/4015/1/%d0%86%d0%a3%d0%9a%20%d0%bd%d0%b0%d0%b2%d1%87%d...		0.27%
12	http://vuam.org.ua/uk/802:%D0%A3_%D0%B1%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D0%BA%D1%83_%D0%9C%D0%B8%D1%...		0.24%